

Schaduwdiër

Bernardien, *activiteitenbegeleidster*

"O, kijk. De kledingzaak", enthousiast wijst mevrouw Frenken naar de foto die op de wand geprojecteerd wordt. "Daar kreeg ik elk najaar en elke lente een setje nieuwe kleren." "Dan was jij zeker de oudste thuis", zegt haar buurman. "Nieuwe kleren, dat was bij ons iets voor de oudsten. Ik moest alles van mijn broers afdragen." Herkenbaar! Er wordt volop verteld over uitgelegde broeken en ingenomen jurken. Herinneringen ophalen, dat kunnen mensen met beginnende dementie vaak goed. Ze vinden het fijn. Het geeft hen zelfvertrouwen. Daarom hebben we een groepje gemaakt van bewoners in hetzelfde stadium van dementie. Mijn collega's en ik stimuleren hen met activiteiten die bij hun belevingswereld passen. Dan komt de belevingskoffer met spulletjes van vroeger op tafel, kijken we naar een conference van Toon Hermans of luisteren we muziek. Met behulp van de beamer dorpsfoto's van vroeger kijken, is altijd een hit.

Na de koffie zet ik de beamer nog even aan voor een leuk filmpje dat ik op internet vond. We wachten nog op meneer Maas. Terwijl hij zijn plaats opzoekt, wordt hij op de muur geprojecteerd. Haarscherp. "Je knipperde met je ogen. Ik zag het. Doe het nog eens", daagt mevrouw Frenken hem uit. Even later staat ze zelf ook in de lichtstraal. "Maak eens een dier", roept iemand. Dat hoeven ze geen twee keer te vragen. De eerste schaduwhand verschijnt op de muur. Meneer Maas tovert een haan tevoorschijn. Nu willen meer mensen iets laten zien. Er wordt gelachen en geklapt. Wat een cadeautje, deze ochtend. Zo zie je maar hoe er met veel creativiteit en een beetje techniek spontaan iets moois kan ontstaan!

Daarom is het mijn Proteion.